

Pinocchio

Úprimnosť, Učenie sa z chýb

Svetoznáma rozprávka o tom, že klamať sa nevypláca.

Keď si osamelý rezbár vystrúha drevenú bábku pre potešenie, tá zrazu ožije. Z neobyčajnej bábky sa vykľúje neposedný chlapec Pinocchio, ktorý zažíva rôzne dobrodružstvá. No keď začne hovoriť klamstvá, jeho malý noštek...

🕒 15 min

😊 5+

Geppetto sa volal jeden starý rezbár, ktorý sa živil **vyrábaním drevených hračiek**. Práca mu šla naozaj odruky - takého šikovného rezbára nebolo široko-dáľeko. Bol však osamelý, nemal nikoho, len jedného nezbedného kocúra, **ktorého volal Figaro**. Nuž ale to nebola ľudská bytosť.

Geppetto na staré kolená ľutoval len jednu jedinú vec, a to že nemal synka ani dcérku, ktorí by ho **robili šťastným**.

Keď raz pri prechádzke v lese uvidel krásny kus dreva, hneď vedel, že z neho bude skvelá bábka. **Drevo odpílil** a ešte v ten deň sa doma pustil do práce. Veľmi sa tešil, keď dielo dokončil, pretože bábka vyzerala úplne ako živá. Vedela hýbať ručičkami aj nožičkami a mala ušité krásne oblečenie. Geppetto bol s prácou spokojný a Figaro vedľa neho veselo krútil chvostom a **spokojne mraučal**.

„Nazvem ťa Pinocchio!“ nadšene zvolal Geppetto a položil dreveného chlapca na skrinku vedľa svojej postele.

Keďže bol už neskorý večer, Geppetto sa chystal spať. Všade vládla tma, a tak sa starec zahľadel z okna do noci.

„Figaro, pozri, aká nádherná obloha,“ zobral na ruky kocúra a spoločne hľadeli na nočnú **oblohu plnú hviezd**.

„Ach, toľká škoda, že mi nebol dopriaty syn. Keby tak bol Pinocchio živý a nie len z dreva vystružlikaný,“ modlil sa k svojej hviezde, ktorá zakaždým najväčšmi na oblohe svietila. Veril, že je to jeho šťastná hviezda. A veruže aj bola.

V ten večer, keď boli všetci v krajine snov, zostúpila tá šťastná hviezda z oblohy a za jasného svitu mesiaca **sa premenila na vílu**. Magická víla

pristúpila k Pinocchiovovi a vyriekla: „Vrúcnej duši pranie splním, z neživého **živé spravím!**“

Zamávala čarovnou paličkou a Pinocchiovovi dala život.

Keď sa tak stalo, Pinocchio pomaly otvoril očičká a vystrel pred seba opatrne najskôr jednu rúčku.

„Som živý,“ konštatoval prekvapene, „som skutočný chlapec!“ Postavil sa a začal radostne **poskakovať po izbe**.

„Pinocchio, dávaj si však pozor!“ varovala ho víla. „Ozajstným chlapcom zostaneš, len ak budeš úprimný, čestný a odvážny. Musíš rozoznať zlé od dobrého a pomáhať Geppettovi, keď to bude potrebovať.“

„Ale ako mám vedieť, čo je správne a **čo nie?**“ zmätene zažmurkal na vílu.

„Teraz už máš vlastnú dušu, preto sa rozhoduj rozumne,“ odvetila, zmizla a ostalo po nej len pár iskričiek.

Pinocchio víle ticho poďakoval a netrpezlivo čakal, kým vyjde slnko a príde nový deň.

Keď sa Geppetto **ráno prebudil**, Pinocchio ho hneď pozdravil: „Dobré ráno, otecko.“

Geppetto sa zmätene poobzeral po izbe, ale nezbadal nikoho, komu by mohol hlas patriť.

„Tiež si to počul, Figaro?“ prihovoril sa kocúrovi, ktorý **len prikývol**.

„Tu som. Ja rozprávam,“ pokračoval Pinocchio.

„To nie je možné! Vari ešte snívam?!“ čudoval sa Geppetto.

„Som tvoj vytúžený syn! Tvoje želanie **sa splnilo, otecko!**“ zvolal nadšene chlapec.

Aj keď tomu Geppetto stále nemohol uveriť, veľmi sa potešil. Ihneď zobral chlapca do náručia a vrúcne ho objal. Celý dom bol **odrazu plný radosti**.

Neprešlo veľa dní a Pinocchiovi sa zažiadalo ísť do školy.

„Otecko, chcel by som byť normálny chlapec. Chcel by som sa naučiť čítať, písať a počítať, aby som ti mohol pomôcť zarábať peniaze,“ vravel Geppettovi.

Starý rezbár sa potešil, že má šikovného a múdreho syna, no na učebnice nemal dostatok peňazí. Nerozmýšľal dlho, predal svoju obľúbenú pletenú vestu a za utržené peniaze kúpil synovi **veci do školy**.

Keď mu otec podával do rúk knihy, Pinocchio sa začudovane opýtal: „Ale kde máš svoju vestu?“

„Už som ju nepotreboval,“ zaklamal a usmial sa na chlapca, „tu máš, nech ti dobre poslúžia.“

Pinocchio bol veľmi vďačný a od radosti sa hodil Geppettovi okolo krku.

Nadišlo ráno a Pinocchio sa veselo vybral do školy. Ako tak šiel, započul spoza kríkov **hlasnú hudbu**. Lepšie sa pozrel a zbadal veľký farebný stan. Ako každý malý chlapec, aj Pinocchio bol veľmi zvedavý, a tak sa vybral za zvukmi hudby. Onedlho zistil, že je to cirkus.

„Prosím vás, ako sa môžem dostať dnu?“ spýtal sa vysokého muža pred cirkusom.

„Musíš si kúpiť lístok,“ prehovoril muž hrubým hlasom.

„Nemám žiadne peniaze, len tieto knihy,“ povedal a ukázal ich mužovi. Ten si ich zobral a podal Pinocchiovi farebný lístok.

„Teraz už môžeš vojsť,“ rozhodol a pustil ho dnu.

Pinocchio sa predral cez dav ľudí až úplne dopredu a nestačil oči vyvaľovať. Na pódiu prebiehala bábková hra. Dve drevené figúrky tancovali vďaka

tenkým lankám, ktoré mali upevnené na nohách a rukách. Pinocchio nevydržal a pridol sa k nim. S nadšením spolu tancovali, akoby objavil starých kamarátov. **Ľudia začali jasať** a hádzali na pódium peniaze. Keď to zbadal majiteľ cirkusu, hneď si uvedomil, že drevená bábika, ktorá tancuje sama od seba, mu môže priniesť veľa peňazí. Po predstavení zobral Pinocchia a **zamkol ho do klietky**.

„Pane, prosím. Nenechávajú ma tu! Musím ísť do školy!“ kričal na muža v drahých šatách.

„Čože to hovoríš? Prečo si u mňa v cirkuse, keď máš byť v škole?“ zmätene sa pýtal muž.

„Som totiž skutočný chlapec, nie **drevená bábka**. Predal som svoje knihy, aby som videl vaše predstavenie. No teraz to veľmi ľutujem,“ vysvetľoval sklamane. Už si uvedomil, akú chybu vlastne spravil.

„Ach, chlapče! **Tu máš mince**, kúp si nové knihy a dávaj na seba pozor. Nie každý je taký dobrák ako ja,“ varoval ho muž a vypustil Pinocchia z klietky.

„Ďakujem, ďakujem, pane,“ s úsmevom sa lúčil Pinocchio a **ponáhľal sa do školy**.

Tentoraz som mal šťastie a uvedomil som si, čo je správne, pomyslel si Pinocchio.

Netrvalo dlho a cestu mu skrížila líška.

„Kamže to ideš?“ prihovorila sa a obtočila sa mu okolo nôh.

„Do školy predsa,“ odvetil Pinocchio a kráčal ďalej.

„Škola je zbytočná. Načo chodiť do školy, keď môžeš mať všetko, čo len chceš, a nemusíš sa ani učiť,“ motala mu hlavu.

„Ako to myslíš?“ zastal a prekvapene na ňu hľadel.

„Pod' so mnou. Ukážem ti miesto, odkiaľ nikdy **nebudeš chcieť odísť.**“ S týmito slovami zišla z cesty a zamierila k blízkeму lesíku. Pinocchio ju mlčky nasledoval a počúval, ako mu líška rozpráva o tom čarovnom mieste. Nemohol sa dočkať, a keď tam konečne dorazili, presvedčil sa, že mu neklamala. Všade boli sladkosti, lízanky, čokolády, cukríky a hračky. Ale aj deti v jeho veku, samí noví kamaráti. Veľmi sa potešil a ihneď sa rozbehol za chlapcami.

Ani nevedel ako a ubehlo niekoľko hodín. Pomaly sa zvečerievalo a Pinocchio sa stále zabával s chlapcami. Na ustarosteného Geppetta si vôbec nespomenul.

Bolo už prítmie, keď sa konečne na chvíľku zastavil. Mal akýsi zvláštny pocit, akoby mal niečo na hlave. Chytil si ušká a cítil, že sú veľké a chlpaté. Postavil sa a rýchlo utekal k najbližšiemu zrkadlu. V ňom uvidel, že má odrazu chvost a **somárie uši**. Nevedel, čo sa deje, no bolo mu jasné, že to musí zastaviť. Kam sa to len dostal? Ako to, že sa mení na somárika? Opäť sa dal zlákať na zlé chodníčky, opäť sa dal oklamať a nerozoznal, čo je správne. Za to všetko vinil prefíkanú líšku, aj keď za to mohol jedine on.

Začal utekať, no dozorcovia, ktorých si predtým nevšimol, ho začali naháňať a snažili sa ho chytiť. Bežal, čo mu jeho **drevené nohy stačili**. Keď konečne vyšiel zo začarovaného lesa, uši aj chvost mu razom zmizli. Pinocchio však neprestával utekať. Báł sa ako nikdy predtým, no chcel zistiť, či ho muži ešte stále prenasledujú, a tak na chvíľu zastal a obzrel sa.

Všimol si, že stojí na rozhraní mora a pevniny. Nebol ďaleko od prístavu ani od mesta. Keď začul za sebou hlasy a kroky, neotáľal a **skočil do vody**. Chvíľu plával, a keďže bol vyrobený z dreva, ľahko sa udržal nad vodnou hladinou. Z ničoho nič sa však pred ním ocitla veľryba. Videl najmä obrovské ústa, z ktorých už nevedel vyplávať. Ham, zhltna ho ako malinu. Spadol až do jej brucha, kde na veľké prekvapenie zbadal chudáčika Geppetta.

Ten sa do veľryby dostal pri hľadaní svojho jediného syna, ktorý sa dlho nevracal zo školy. Keď už prehľadal pevninu, povedal si, že to skúsi na mori. A tam narazil na túto obludu.

„Otecko? Si to ty?“ opáčil a hodil sa Geppettovi okolo krku.

„Čo tu robíš, Pinocchio? Kde si bol?“ vyzvedal Geppetto, zatiaľ čo chlapca pevne objímal.

„Keď som ráno kráčal do školy, ktosi ma potiahol za ruku a zobral preč. Nevedel som nič urobiť,“ začal klamať Pinocchio, no ešte ani nestihol dopovedať a jeho nos sa odrazu **poriadne predĺžil**. Nevedel, čo sa deje, a tak klamal ďalej. „Neskôr zistili, že som z dreva, a rozhodli sa ma hodiť do vody,“ dodal a jeho nos ešte **viac narástol**. Vydesene sa zaň chytil oboma rukami.

„Si si istý, že to **naozaj bolo takto?**“ neveriacky sa ho opýtal Geppetto.

„Áno, bolo,“ opäť zaklamal Pinocchio. Ale nos ďalej rástol a už bol taký dlhý, že preň ani poriadne nevidel.

Akýsi hlas v hlave mu našepkával, že klamať sa nepatrí. A tak Geppettovi vyrozprával všetko tak, ako sa skutočne stalo. Veľmi sa za svoje správanie hanbil, no vedel, že musí povedať pravdu. A mal sa veru za čo hanbiť! Keď sa Pinocchio k všetkému priznal, noštek sa mu **zase zmenšil**. Museli však vymyslieť, ako sa dostanú z brucha veľryby von. Okolo seba videli vraky starých lodí a rôzne stratené predmety, ktoré už veľryba požrala. Pinocchiovi napadla **skvelá myšlienka**.

„Otecko, čo keby sme založili oheň? Dym by rozdráždil veľrybu, takže by si potom musela kýchnuť. A to by bola naša cesta von,“ navrhol natešene.

„Dúfajme, že to vyjde, synak. Nuž, hor sa do roboty,“ zahlásil Geppetto.

Ako Pinocchio povedal, tak aj bolo. Založili oheň, **veľryba si kýchla** a vystrelila ich až na breh. Otec so synom sa objali a tešili sa, že mali obrovské šťastie a dostali sa opäť na slobodu.

Večer sa v ich domčeku objavila víla a zaujímala sa, ako sa Pinocchiovi darilo.

„Nie veľmi dobre, dal som sa zlákať. Nerozoznal som, čo je správne, a **klamal som**,“ povedal Pinocchio, pozerajúc smutne do zeme. Myslel si, že víla ho

premení znova na nemú bábku.

„Veru, Pinocchio, urobil si veci, ktoré neboli správne. Ale teraz si tu, živý a zdravý. Chvíľu to trvalo, kým si zistil, čo je správne. Bol si odvážny a úprimný. Prišiel si na to, že lož nie je cesta, po ktorej sa chceš vydať, však?“ navádzala ho víla.

„Nie, nie je. Prosím, nepremieňajte ma späť na drevo,“ prosíkal sklamaný chlapec.

„Neboj sa. Celý život sa učíme rozoznávať dobro a zlo. Dnes si zistil, že svet nie je dokonalý, a tak si sa stal skutočnou ľudskou bytosťou,“ riekla víla a namierila svoj čarovný **prútik na Pinocchia**, ktorý sa razom premenil na chlapca z mäsa a kostí.

Pinocchio sa z vlastných chýb poučil. Pochopil, že nemôže veriť každému, koho stretne, a Geppetto bol taký šťastný, že ani nevedel, ako sa má víle poďakovať. Splnil sa mu jeho najväčší sen – **mal syna, Pinocchia**.